

zavrtelo v glavi — in bil sem v nevarnosti, da se mi izpoddrsne ob robu ter da zdrknem v zevajoče brezno — v svojo dušo . . . Ves svet se mi je priskutil, zdel se mi je velika šala, in sicer še povrh prav neotesana, neumna šala . . . Kakor propadejo najboljši glediški igralci najlaže, srednje vrste umetniki pa se prav lahko prerinejo do uspehov: tako se mi je zdelo, da tudi jaz zdajinzdaj omahnem v svoji igri . . . Že se mi je vsiljevala misel: kaj je boljše — jesti, piti in životariti — ali pa se pogrezniti v nič . . . v nirvano! . . .«

Profesor Marcel Mozgovrt je povetil za nekaj hipov glavo, kakor store navadno ljudje, ki se zamaknejo v samega sebe. Pa ne, da bi bila to žalost: tudi kadar gledamo pretresljivo tragedijo, lijo nam solze ginjenosti, toda ta ginjenost je naša slast, gorak dež v silni suši.

Dr. Smetana pa se je zagugal v svojem rocking-chairru ter deklamoval: »To be or not to be, that is the question! . . . Ej, Hamlet se je zaman mučil s svojim »biti ali ne biti«, in tudi jaz in ti ne rešiva te zagonetke. Ne pozvedujmo, kaj neki piše Stvarnik v knjigo! . . .«

Iz salona je odmevalo enakomerno cepetanje plesalcev, šumela svilena obleka in gospica pl. Jelenova je v enoličnem mezzofortu drevila v nekoliko prenaelem tempu Glinkovo »Žizen za carja«.

Po glavi Mozgovrtovi pa je zvenela sferna godba in menjavale so se dolge vrste pisanih slik . . . Gledal jih je z zanimanjem, kakor bi stal v panoptiku — in molčal je gigantske resnice in duhovite misli.

(Dalje prihodnjič.)

V tihi noči.

Breskrbno, ljubček, snivaj . . .
v kabini duh je moj!
Naj ziblje rahlo morje
te v sladkem snu nocoj!

Privabi v snu si čolnič —
v čolnicu ti in jaz . . .
midva najboljšje volje . . .
nikdo ne ve za nas!

Z nasmeškom snivaj, dragec,
o dneh in o nočeh,
ki so ti bile svete — — —
kot so nekterim greh . . .

Mara Gr.